

[Lembourn.]

Derfor tror jeg egentlig, man skal se hele dette i forbindelse med en stor samlet lokaliseringsplan.

Kommer vi så til selve antiferureningskampagnen, er jeg enig med ministeren i, at vi på kort sigt er nødt til at arbejde med forbud og påbud. Men dernæst skal vi jo have nogle normer, og denne lov er måske en af de mest omfattende bemyndigelseslove, folketinget har givet en minister; det kan være nødvendigt, fordi der måske skal gribes hurtigt ind, men det er væsentligt, at folketinget også får en vis indflydelse på normerne.

Jeg savner i lovforslaget noget, som findes i den svenske miljøpolitik, nemlig støttemuligheder. Jeg synes, det havde været rigtigt, om man havde indbygget i miljøpolitikken en slags industripolitik, som gav muligheder for en offentlig støtte til virksomheder, der kommer i overgangsvanskeligheder. Det kan blive nødvendigt at gribe ind med forbud, som kan føre til betydelige kapitaltab og til arbejdsløshed inden for bestemte industriområder, og dér havde det vel egentlig været rigtigt, om man havde forsøgt at opbygge et støttesystem, således at man kunne hjælpe disse virksomheder igennem omstillingsperioden.

Endelig har jeg den principielle opfattelse, at hvis man skal undgå, at miljøpolitikken ender i noget meget centralistisk og bureaukratisk og stift, må man på lang sigt i stedet for forbud eller måske ikke alene i stedet for forbud, men som en langsom afløsning af forbudene forsøge at indbygge et afgiftssystem i forureningspolitikken. Derved tror jeg man i højere grad får kombineret miljøpolitikken målsetning med den frie markedsmekanisme. Hvis man vil opretholde rentabilitetsprincippet og marginalomkostningsprincippet i den almindelige driftsøkonomi, vil et indbygget afgiftssystem være mere effektivt end et rent forbudssystem. Vi er enige om, at forurenere må betale, men på et eller andet tidspunkt bliver det jo markedet, som skal betale. Derfor må man stræbe henimod et system, som gør, at virksomheden, når den kalkulerer, har mulighed for at indarbejde afgiftsomkostninger og opstille en kalkulation, så det viser sig for den, at det ikke betaler sig at forurene.

Det, der er det principielle i min tankegang, er altså det, at man skal prøve på at sammenarbejde vor meget omfattende målsetning med en liberaløkonomisk tankegang, således at vi får en slags automatik ind i virksomhedernes stræben henimod at undgå forurening, og det mener jeg man kan gøre ved et afgiftssystem.

Generelt vil jeg gerne sige, at jeg tror, det er meget afgørende for os, at det lykkes os at gøre miljøpolitikken attraktiv. Faren ved det, vi nu er i gang med, er jo, at den lange række af forbud og påbud, som vi nødvendigvis må gennemføre, vil vække en voldsom modstand. Alle er enige om det smukke i målsætningen, vi vil alle sammen gerne have et renere samfund, men vi må se i øjnene, at når først vi begynder at handle og tage fat på det, ja, så kommer modviljen. Derfor er det meget afgørende for os, at vi forsøger på både for virksomhederne og for befolkningen at få denne miljøpolitik til at virke sådan, at de selv føler, at den betaler sig, at den er tiltrækkende.

Hvad selve lovforslaget angår, glæder jeg mig over de ændringer, der er sket i forhold til sidste års forslag. Jeg synes, det er rigtigt, at man har formuleret § 1, stk. 3, som man har gjort det. Det er godt, at vandforureningsproblematikken er kommet ind i det, og jeg er yderst tilfreds med, at vi får et miljøankenævn.

Men der er en del problemer tilbage. Som jeg nævnte før, er det en omfattende bemyndigelseslov, og jeg vil gerne spørge ministeren, om ikke han finder det rigtigt, at inden vi endeligt vedtager lovforslaget, får vi lejlighed til i miljøudvalget at se nogle af de bekendtgørelser, som skal fastsætte de normer, man skal følge, således at folketinget bedre, end det er efter dette rent principielle, kan forstå, hvor disse normer skal ligge, og hvilke krav der stilles.

Jeg vil også gerne spørge ministeren, om han er helt uimodtagelig for den tankegang, jeg var inde på om at finde støttemuligheder i overgangsperioden for betydelige industrivirksomheder, som kan risikere store tab og arbejdsløshed.

For det tredje finder jeg ikke, at ekspropriationsproblemerne er helt klare, og det er vigtigt, at vi i udvalget finder ud af, hvor der er tale om erstatning, og hvor der ikke er det.